

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 105/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť I. B., P., zastúpeného B. advokátska kancelária, s. r. o., P., konajúcou prostredníctvom konateľ'a a advokáta JUDr. P. B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19 Co 13/2011 z 20. októbra 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. B. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. januára 2012 doručená sťažnosť I. B., P. (ďalej aj „sťažovateľ“), zastúpeného B. advokátska kancelária, s. r. o., Františkánske námestie 4, Prešov, konajúcou prostredníctvom konateľ'a a advokáta JUDr. P. B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom

Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 19 Co 13/2011 z 20. októbra 2011 (ďalej aj „namietaný rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Mesto K. ako žalobca (ďalej len „žalobca“) sa žalobou z 21. októbra 2008 domáhalo voči sťažovateľovi zaplata sumy 1 800 Sk (59,75 €) a prísl. z dôvodu nezaplatenia nákladov za odtiahnutie motorového vozidla, ktoré bolo zaparkované na vyhradenom parkovisku pre invalidov. Konanie bolo vedené Okresným súdom Prešov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 10 C 151/2009.

Okresný súd o žalobe rozhodol rozsudkom sp. zn. 10 C 151/2009 z 22. januára 2010 tak, že ju zamietol. Proti označenému rozsudku okresného súdu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 19 Co 26/2010 zo 6. júla 2010 tak, že zrušil odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Následne bol sťažovateľ rozsudkom okresného súdu sp. zn. 10 C 151/2009 z 10. novembra 2010 zaviazaný zaplatiť žalobcovi 59,75 € s príslušenstvom. Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie. O odvolaní rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 19 Co 13/2011 z 20. októbra 2011, ktorým odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil.

Podľa tvrdenia sťažovateľa nie je namietaný rozsudok riadne odôvodnený, keďže v ňom *„absentuje odôvodnenie týkajúce sa najpodstatnejšej skutočnosti v sťažovateľovej veci a to, prečo nie je dôležité preukázanie, kto bol prevádzkovateľom motorového vozidla, ktoré bolo odtiahnuté, keď náklady spojené s odťahom motorového vozidla má znášať v zmysle § 40 ods. 4 písm. b/ zák. č. 315/1996 Z. z. (v znení účinnom v čase odtiahnutia motorového vozidla) práve prevádzkovateľ vozidla“*.

Sťažovateľ vyslovuje v sťažnosti tiež nesúhlas *„s tvrdením krajského súdu, že sťažovateľ vytyka súdu prvého stupňa, napriek tomu, že bol poučený podľa § 120 ods. 4 OSP, že nevykonal ďalšie dôkazy. V odvolaní sťažovateľ uvádza, že kto bol v čase odťahu vozidla jeho prevádzkovateľom vyplýva z evidencie motorových vozidiel DI OR PZ Prešov.*

Táto evidencia je však súčasťou priestupkového spisu, ktorý bol ku spisu okresného súdu sp. zn. 10 C 151/2009 pripojený“ (z priestupkového spisu vyplýva, že v relevantnom čase bol prevádzkovateľom motorového vozidla I. B., I..., P., pozn.).

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo I. B. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19 Co 13/2011 z 20. októbra 2011 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19 Co 13/2011 z 20. októbra 2011 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Prešove na nové konanie a rozhodnutie.

3. Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť I. B. trovy právneho zastúpenia v sume 269,60 € na účet jeho právneho zástupcu v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých

prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 62/08).

Kľúčová námietka sťažovateľa spočíva v tvrdení, že namietaný rozsudok krajského súdu nie je riadne odôvodnený, keďže v ňom absentuje odôvodnenie týkajúce sa skutočnosti, kto bol v relevantnom čase prevádzkovateľom motorového vozidla, a zodpovedanie toho, prečo nie je otázka osoby prevádzkovateľa motorového vozidla v danej veci dôležitá.

V odôvodnení namietaného rozsudku sa okrem iného uvádza:

«Je treba súhlasiť s tvrdením odvolateľa iba v tom, že v konaní nebolo preukázané, kto je prevádzkovateľom motorového vozidla zn..., evidenčné číslo..., nakoľko takýto dôkaz v

konaní nikto nežiadal vykonať, ani vykonaný nebol. Súd prvého stupňa pri svojom rozhodovaní vychádzal z toho, že odporca bol vodičom predmetného motorového vozidla v čase, keď bolo na 20. 08. 2007 zaparkované na mieste odkiaľ bolo dotiahnuté. Uvedené vyplýva aj z listín v spise napr. zo Záznamu o vyjadrení podozrivého z priestupku z 20. 08. 2007 a tiež z toho, že si prišiel auto v uvedený deň prevziať. Jeho obranou, že nevedol v rozhodnom období motorové vozidlo, ale jeho vedenie zveril inej osobe, nepreukázal. V tejto súvislosti je treba dať do pozornosti obsah priestupkového spisu Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach č. ORP – P – 1940/1 – ODI – 2007, z ktorého vyplýva jednak, že odporca sám uviedol „videl som značku a čo má byť teraz. Ja môžem parkovať, kde ja chcem.“ Z uvedeného spisu ďalej vyplýva, že I. B. – I..., P. oznámil Okresnému riaditeľstvu PZ, že pracovníkom zodpovedným za prevádzku motorového vozidla evidenčné číslo... je I. B. a dané vozidlo sa nepoužíva na podnikanie ani v súvislosti s podnikaním, preto sa nevedie žiadna evidencia o prevádzke vozidla. Osoba zodpovedná za prevádzku motorového vozidla, oprávnená rozhodovať o jeho použití, zverení vedenia vozidla v súlade so zákonom č. 315/1996 Z. z. je I. B., P. Všetky tieto údaje vyplývajúce z priestupkového spisu potvrdzujú správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa o tom, že povinnou osobou zodpovednou za sumu uplatnenú navrhovateľom v tomto konaní je odporca označený ako I. B., P. Odporca nepreukázal, že nie je pasívne legitimovaný v tomto spore.»

V súvislosti s námietkami sťažovateľa ústavný súd považoval za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo

za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Vychádzajúc z uvedeného bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či krajský súd ako odvolací súd svoj rozsudok sp. zn. 19 Co 13/2011 z 20. októbra 2011 primeraným spôsobom odôvodnil a či ho nemožno považovať za arbitrárny, a teda z ústavného hľadiska za neakceptovateľný a neudržateľný.

Z už citovanej časti odôvodnenia namietaného rozsudku je zrejmé, že krajský súd sa vysporiadal s otázkou, kto je prevádzkovateľom motorového vozidla s evidenčným číslom..., pričom vychádzal práve z pripojeného priestupkového spisu. Krajský súd nijakým spôsobom nepochybil, keď ustálil (v súlade so súdom prvého stupňa), že prevádzkovateľom sporného motorového vozidla je živnostník I. B., I..., IČO:..., pričom z tvrdenia samotného sťažovateľa vyplývalo, že osobou zodpovednou za prevádzku motorového vozidla evidenčné číslo... je I. B., teda sťažovateľ, ktorý toto vozidlo nepoužíva na podnikanie ani v súvislosti s podnikaním.

Nezrozumiteľné v kontexte celkového odôvodnenia namietaného rozsudku vyznieva tvrdenie krajského súdu, v zmysle ktorého *„Je treba súhlasiť s tvrdením odvolateľa iba v tom, že v konaní nebolo preukázané, kto je prevádzkovateľom motorového vozidla zn..., evidenčné číslo..., nakoľko takýto dôkaz v konaní nikto nežiadal vykonať, ani vykonaný nebol.“*, keďže z ďalšieho odôvodnenia zjavne vyplýva, že krajský súd sa touto otázkou zaoberal, a zrejmy a jasný je aj záver, ku ktorému krajský súd v tejto súvislosti dospel. V kontexte celého odôvodnenia namietaného rozsudku možno usudzovať, že krajský súd mal v citovanej vete zrejme na mysli nie prevádzkovateľa motorového vozidla v zmysle v relevantnom čase platného a účinného § 6 zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov, ale vodiča motorového vozidla, ktorý v rozhodnom okamihu motorové vozidlo riadil.

Napriek uvedenému nedostatku v citovanej vete odôvodnenia namietaného rozsudku ústavný súd považuje tento rozsudok krajského súdu ako celok (najmä s poukazom na jeho ďalšie odôvodnenie) za ústavne akceptovateľný, keďže je primeraným spôsobom odôvodnený a nemožno ho považovať ani za arbitrárny.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnymi názormi krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto názorov a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právne názory krajského súdu svojimi vlastnými.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným rozsudkom krajského súdu a sťažovateľom označeným základným právom neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by naznačovala reálnu možnosť vysloviť jeho porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Krajský súd rozhodol vo veci sťažovateľa spôsobom, s ktorým sťažovateľ síce nesúhlasí, ale rozhodnutie bolo náležité odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať.

Nad rámec už uvedeného ústavný súd poznamenáva, že v zmysle ustálenej judikatúry všeobecných súdov zánikom živnostenského oprávnenia fyzickej osoby – podnikateľa, táto fyzická osoba nestráca spôsobilosť mať práva a povinnosti a nezbavuje ju to ani prípadných záväzkov z dovtedajšej podnikateľskej činnosti. Preto neexistuje z hľadiska jednoznačnosti identifikácie subjektu na účely predmetného súdneho konania zásadný rozdiel medzi fyzickou osobou podnikateľom a nepodnikateľom.

Vzhľadom na tieto skutočnosti a závery ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. marca 2012